

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 243.

plaat 1 Barry Ulanov a/h All Star Metronome Men: 52nd Street theme (monk)
A/3 - na 1:52 SNEL WEG - Jazz Live BLJ 8007

aansluitend:

plaat 2 Barry Ulanov a/h All Star Metronome Men: Donna Lee (Miles Davis)
A/laatste - 2:22 - Jazz Live BLJ 8014

Dat was een air check van 8 november 1947 uit een programma van Mutual Network met een omroeper die er weinig van begreep. In de studio van WOR, 1440 Broadway, New York City: Barry Ulanov and his All Star Metronome Men speelden als 'theme' voor de serie "52nd Street Theme", daarna was altsaxofonist Charlie Parker solist in "Donna Lee" van Miles Davis. De laatste session voor Ross Russell merk Dial was in diezelfde studio, op woensdag 17 december. Aan Parker's vaste kwintet met Miles Davis-trompet, Duke Jordan-piano, Tommy Potter-bas en Max Roach-drums was op initiatief van Russell toegevoegd: Jay Jay Johnson. James Louis Johnson was toen 23, want geboren op 22 januari 1924. In Indianapolis, Indiana. Op z'n 11de begon hij met piano, toen hij 14 was met trombone en op dat instrument zou hij als eerste aansluiting vinden bij de Beboppers. In deze NOS Jazzgeschiedenis hoorden we van hem tussen '42 en '45 toen hij bij Benny Carter speelde en in dat orkest Max Roach leerde kennen. Na bij Basie gespeeld te hebben was hij sinds '46 in 'The Street' te horen, 52nd Street clubs, en perfectioneerde daar zijn trombone-bop - speelde zo snel dat mensen met minder goede oren soms dachten met een ventiel- i.p.v. schuiftrombone van doen te hebben. Johnson ging ook arrangeren en tekende dan met de initialen van James Johnson: J.J. Vandaar. Hij speelde alleen bij de laatste opname *(in deze Charlie Parker session)* open, u hoort om te beginnen de E-take van "Drifting on a reed".

plaat 3 Charlie Parker Sextet: Drifting on a reed-E (Parker)
A/3 - 2:50 - Spotlite 106

Take E, de master, van Parker's "Drifting on a reed", soms ten onrechte op de plaat "Giant swing" en "Air conditioning" genoemd. Nu op het accordschema van "Embraceable you": Quasimado (Parker)

zelfde Charlie Parker Sextet: Quasimado-B (Parker)
A/5 - 2:50 - idem

"Quasimado" take B, de master. En dit stuk is soms abusievelijk "Trade winds" genoemd. Ook het volgende Parker-stuk is op een bestaand accoordenschema gebouwd, maar een dat nooit door iemand anders gebruikt is: "When I grow too old to dream". U hoort de D-take van "Charlie's wig".

zelfde Charlie Parker Sextet: Charlie's wig-D (Parker)
A/7 - 2:43 - idem

"Charlie's wig" take D, de master werd E. 'Wig', pruik, is slang voor gewoon je eigen haar, ook 'moss' genoemd. "Charlie's wig" kwam ook op de plaat onder de foute titels "Crazeology", "Bongo Bop" en "Drifting on a road". Het volgende stuk, een blues, is vooral bekend als "Bird feathers" maar ook dat is weer niet de goede naam. Die luidt "Bongo Beep".

zelfde Charlie Parker Sextet: Bongo Beep-C (Parker)
B/2 - 2:55 - idem

"Bongo Beep" take C, de master. Behalve onder de onjuiste titel "Bird feathers" komt deze Parker-blues ook voor als "Dexterity" dat een heel ander stuk is. Veel verwarring bij Dial en de maatschappijen die licentie-rechten kregen. Nu een stuk van trompettist Little Benny Harris dat hij "Little Benny" noemde, Bud Powell speelde het als "Bud's bubble", 't wordt ook "Ideology" genoemd. Parker koos deze titel als zijn eigen compositie "Crazeology".

zelfde Charlie Parker Sextet: Crazeology-C (Parker)
B/5 - 2:55 - idem

"Crazeology" take C die als master gebruikt werd, maar door elkaar met D, daar werd bij Dial makkelijk over gedacht. En dit stuk heeft op sommige uitgaven ook weer foute titels zoals "Move" en "Bird feathers". Het laatste stuk, zonder deze problemen want het is Irving Berlin's "How deep is the ocean". En daarin speelt trombonist Jay Jay Johnson voor het eerst zonder demper. Take A.

zelfde Charlie Parker Sextet: How deep is the ocean-A (Irving Berlin)
B/7 - 3:20 - idem

"How deep is the ocean" take A. Het Charlie Parker Sextet voor Dial in de studio van WOR, New York City, 17 december 1947, eind van de Dial-periode. Miles Davis-trompet, Jay Jay Johnson-trombone, Charlie Parker-altsaxofoon, Duke Jordan-piano, Tommy Potter-bas, Max Roach-drums. Volgende keer Parker's laatste 1947-session en dan als nieuw hoofdstuk Thelonious Monk. Dit was NDS Jazzgeschiedenis 243, MdR.

0 0 0 0 0

NA 118652

26:41

ok 25.2.74